

«Снігами вітровінь поля відволочила...» (1962)

Вінграновський Микола Степанович

\* \* \*

Снігами вітровінь поля відволочила,  
Прижовклено збіліла далина —  
Дніпровими високими очима  
Дитинносіро глянула весна.

Весна моєї вільної надії!  
Гінка тремтінь у промені дощу!  
Як дні і ночі, як життя і Київ,  
Тебе від себе я не відпущу.

Що буде — буде. Більше — помаленько.  
А якщо ні, то висниться мені  
На зорянім коні мені Шевченко,  
Довженко й Київ в серці на коні.

1962

Постійна адреса:

[http://ukrlit.org/vinhranovskyi\\_mykola\\_stepanovych/snihamy\\_vitrovin\\_polia\\_vidvolochyla](http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/snihamy_vitrovin_polia_vidvolochyla)